

индивида. Казано с други думи, махримето е онова, което Радклиф-Браун нарича “ритуално избягване на контакт” или “ритуална забрана”. То е свързано с вярването, че нарушаването му ще причини нежелана промяна на ритуалния статус, водеща индивида до голямо или малко нещастие (*Радклиф-Браун 1997*). Терминът обхваща в себе си както някои църковни забрани, така и всички съществуващи суеверия. Попадналите в тази категория социални феномени, подобно на махримето, могат да бъдат класифицирани като суеверия или като нисши религиозни практики, но не е коректно да бъдат наричани табута. Практически махримето е морално престъпление, което ангажира индивида и неговото семейство чрез понятието за “срам” – ладж, ладжаво или лашав (в зависимост от диалекта).

Западните автори обръщат особено внимание на махримето, обявявайки го за “социална смърт”. Вярванията, свързани с ритуалното омърсяване, са представяни като сърцевина на ромската култура, която служи, за да изрази и подсили етническата граница, и която създава фундаменталното разграничение между *ромá* и *гаджé*. Според тях махримето оказва влияние върху всички аспекти на всекидневието – от сексуалните взаимоотношения между съпрузите до финансовите сделки с широк кръг от хора (*Sway 1988; Fraser 1992*). В България махримето бива представяно като възлов елемент в развитието на циганския етнос, а наличието му като критерий, че групата се придържа към ромската традиция. Според Марушиакова, до махрима може да се стигне, при неспазване на груповата ендогамия; неоказване на помощ на член от групата; неуважение към вътрешните органи на властта и предпочитане на органите на макрообществото. Също така източник на махрима са някои ритуални хранителни забрани⁶¹ и ритуални забрани за контакт с нечисти в ритуален смисъл индивиди (*Марушиакова 1992*).

Де факто, всички изследвания акцентират върху два вида махрима – един, който разграничава мъжете от жените и друг, който разграничава циганите от не-циганите. Съответно в една скала на ритуалната чистота най-чист е мъжът ром, а най-нечиста е *гаджи* – жената не-циганка. Ако трябва да се систематизират източниците на махрима, на първо място трябва да се посочи женският полов орган. Това пресвръща сексуалния контакт в един втори източник на махрима. Изследователите в САЩ откриват, че правилата на половите контакти при ромите, живеещи в Северна Америка, са много сходни с принципите, които спазват евреите. Особен акцент се поставя върху обстоятелството, че сексуалният контакт между съпрузите може да се осъществява едва на седмия ден след края на менструацията. От този момент до началото на следващия месечен цикъл, съпрузите имат право да спят в едно легло, докато в периода на “нечистота” те трябва да спят на отделни легла и дори не им е разрешено да се докосват (*Sway 1988*).

⁶¹ Марушиакова използва термина “табута”, но неговата неуместност бе показана по-горе